

ΓΚΡΕΓΚΟΡΙ ΣΑΜΑΚ

ΤΟ
ΜΥΣΤΙΚΟ
ΒΙΒΛΙΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LE LIVRE SECRET
Από τις Εκδόσεις Flammarion/Versilio, Παρίσι 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστικό βιβλίο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Grégory Samak
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τιτίκα Δημητρούλια
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Flammarion/Versilio, 2014
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Robyn Mackenzie/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0983-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0984-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΓΚΡΕΓΚΟΡΙ ΣΑΜΑΚ

ΤΟ
ΜΥΣΤΙΚΟ
ΒΙΒΛΙΟ

*Μετάφραση:
Τίτκα Δημητρούλια*

*Για τους Λουί-Ελίας,
Ραφαέλ και Στεφανί*

Περιεχόμενα

I. Βασιλεύς	17
II. Υπερτάτου	69
III. Μεγαλείου	163
Φινάλε	227
Επίλογος	232

«Βαδίζω με τη βεβαιότητα του υπνοβάτη
στο μονοπάτι που μου έχει χαράξει η Θεία Πρόνοια».

21 Δεκεμβρίου 1943

Το παιδί μετακίνησε το λευκό άλογο στο Η3. Και αμέσως αντιλήφθηκε ότι ούτως ή άλλως θα έχανε με ματ σε δύο κινήσεις. Αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Αναπόφευκτο. Άλλοι, μεγαλύτεροί του στην ηλικία, θα κλαψούριζαν ή θα άφηναν να διαφανεί η ταραχή τους· αυτός όμως μένει ακίνητος σαν μάρμαρο, με τα μάτια καρφωμένα, σαν υπνωτισμένος λες, στις δύο γαλάζιες, παγωμένες αστραπές στις κόρες των ματιών του αντιπάλου του.

Τυλιγμένος στην καφετιά χλαίνη του, ο Διοικητής έσκασε ένα μισό χαμόγελο. Έπειτα έφτυσε το μαύρο, μασημένο ταμπάκο κάτω στο χιόνι, στα πόδια των δεσμοφυλάκων και των κρατουμένων.

Εδώ και τρεις γύρους, ο διοικητής ήξερε ότι είχε κερδίσει το στοίχημα...

Με μια κίνηση όλο περιφρόνηση μετακίνησε τη βασίλισσα τρεις θέσεις, στο Θ3.

Ρουά.

Το παιδί ένιωσε έναν κόμπο στον λαιμό. Τα μάτια των θεατών, που άλλοι ανήκαν στη φυλή των εξουσιαστών και άλλοι των υπανθρώπων κρατουμένων του στρατοπέδου, γέμισαν τρόμο, καθώς συνειδητοποίησαν πόσο απελπιστικά αδιέξοδη ήταν η κατάσταση.

Παρά ταύτα, το παιδί πάλευε να βρει λύση. Λύση όμως δεν υπήρχε και το πρόσωπό του έγινε κατάσπρω.

«Παίξε!» ούρλιαξε ο διοικητής.

Το παιδί τινάχτηκε. Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια του.

«Παίξε!» επανέλαβε ο άντρας μανιασμένα.

Με μια πυρετική κίνηση, το παιδί μετακίνησε τον βασιλιά του: μοναδική και μοιραία δυνατότητα.

Θέλοντας να κάνει ακόμη μεγαλύτερη εντύπωση, ο ναζί αξιωματικός έκρουσε την ικανοποίησή του. Ίσιωσε το κορμί του στην καρέκλα και με υπολογισμένη βραδύτητα μετακίνησε τη βασίλισσα μπροστά από το λευκό του πιόνι στο Η5.

Ρουά ματ.

Χωρίς να χρειαστεί καν να δώσει διαταγή, οι άντρες του πλησίασαν το παιδί. Όπως ήταν η συμφωνία, το ακινητοποίησαν και το ανάγκασαν να ακουμπήσει ανοιχτό το δεξί του χέρι πάνω στο τραπέζι. Ο μικρός ικέτευε, προσπάθησε να ξεφύγει από τη μοίρα του, αλλά του κάκου, κανείς δεν ανακατεύτηκε.

Ο πιο γεροδεμένος από τους φύλακες έβγαλε ένα στομωμένο ατσάλινο μαχαίρι. Το νεαρό θήραμα χτυπιόταν σαν δαιμονισμένο. Ο κυνηγός, από την άλλη, ευφραινόταν με τη νίκη του. Έβγαλε άλλη μια πρέζα ταμπάκο και την πίεσε στα ούλα του, χωρίς να πάρει τα μάτια του από τη σκηνή.

Χωρίς κανέναν δισταγμό, ο άντρας στηρίχτηκε στην άκρη του τραπεζιού και έκοψε με το μαχαίρι τον δεξιό δείκτη του παιδιού, χωρίζοντας τη σάρκα και σπάζοντας στη μέση το κόκαλο.

Ένας πίδακας βαθυκόκκινο αίμα λέκκασε την ανοιχτόχρωμη μαρμάρινη σκακιέρα.

Άλλοι από τους παρευρισκόμενους σάρκαζαν και σ' άλλους ερχόταν εμετός, ενώ τα πονεμένα ουρλιαχτά του παιδιού αντηχούσαν από τη μία άκρη του φράχτη στην άλλη ολόκληρου του στρατοπέδου Α.

Πέρα μακριά, ακούστηκε για πολλοστή φορά το κροτάλισμα του εκτελεστικού αποσπάσματος, να σκοτώνει μια οικογένεια τσακισμένη ήδη από το ατελείωτο ταξίδι...

Και το κομμένο δάχτυλο κύλησε χάμω και τα σκυλιά χίμηξαν καταπάνω του με τρομακτική απληστία και τσακώνονταν ποιο θα το πρωτοφάει, μέσα στη λάσπη και τη βρομιά της αυλής στην κεντρική πτέρυγα του στρατοπέδου.

I

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

*Πρώτο μισό του εικοστού πρώτου αιώνα
Βιέννη-Αυστρία*

Ο Ελίας ήταν ένας άντρας μόνος. Όπως πολλοί άλλοι στην ηλικία του, είχε συνήθειες, παράλογες μικρές μακρές και την απροσδιόριστη αίσθηση ότι δεν είχε ζήσει αρκετά έντονα. Τακτοποιούσε τα πράγματά του με σχολαστική προσοχή. Στην ντουλάπα του, τα πουκάμισά του ήταν άψογα και τέλεια ευθυγραμμισμένα, τα παπούτσια ταξινομημένα ανά χρώμα και γυαλισμένα με τόσο μεγάλη προσοχή, που άγγιζε τα όρια της εμμονής.

Ο ηλικιωμένος άντρας είχε επίσης μια μυστηριώδη πλευρά. Στις σημαντικές στιγμές του βίου του επαναλάμβανε ασυνείδητα το ίδιο τελετουργικό: άφηνε τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού να τρέξουν βουβά στα πλήκτρα ενός πιάνου που μόνο εκείνος έβλεπε. Και τριάντα και περισσότερα χρόνια μετά τον θάνατο της γυναίκας του, συνέχιζε να στρώνει πάντα τραπέζι για δύο.

Τον έλεγαν Ελίας Άιν. Προερχόταν από μια παλιά, αρ-

χοντική εβραϊκή οικογένεια της Ανατολικής Ευρώπης, αλλά η γενιά του ανήκε πια στο παρελθόν: είχε χαθεί για πάντα μέσα στον πόλεμο.

Ο Ελίας και η Γελένα, η αδελφή του, ήταν σήμερα οι δύο τελευταίοι εκπρόσωποι της οικογένειάς τους· δυο γερασμένα πλέον σήμερα, άτεκνα παιδιά.

Στην απαρχή αυτή του 21ου αιώνα, θυμούνταν πια παρά πολύ αγνά όσα τους είχε κάποτε διηγηθεί ο πατέρας τους και ο πατέρας του πατέρα τους νωρίτερα, μακρινές αντηχήσεις μιας χρυσής εποχής χαμένης στα βάθη του χρόνου.

Ο Ελίας όμως είχε κρατήσει άλλο ένα ενθύμιο από την εποχή εκείνη: ένα παλιό μουσικό κουτί, το οποίο αγαπούσε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στη ζωή του. Του το είχε δωρίσει η μητέρα του όταν ήταν μικρός και έκτοτε το φυλούσε ως κόρην οφθαλμού.

Το κουτί ήταν φτιαγμένο από κεδρόξυλο και στολισμένο με φίλντισι. Είχε διπλό πάτο, για να μη φαίνεται ο μηχανισμός του, τον οποίο ενεργοποιούσε ένας διακριτικός μοχλός στο πλάι. Παρ' όλα τα χρόνια που είχαν περάσει, έπαιζε ακόμη τέλεια την πασίγνωστη «Ραψωδία σε ένα θέμα του Παγκανίνι» του Ραχμάνινοφ, έργο 43. Την αγαπημένη του μελωδία.

Το περιεχόμενο αυτού του κουτιού ήταν η μοναδική κληρονομιά του Ελίας. Το εσωτερικό του, κάτω από το σκέπασμα με τα τετραγωνάκια, ήταν επενδυμένο με φθαρμένο κόκκινο βελούδο και αρκετά μεγάλο ώστε να χωράει όλους τους θησαυρούς του ηλικιωμένου άντρα: τρεις οικογενειακές φωτογραφίες, μια χρυσή βέρα, λίγα γράμματα και ένα χαλασμένο πιστόλι Λούγκερ.

Το όπλο αυτό το είχε δώσει στον Ελίασ ο πατέρας του. Το είχε κρατήσει ως ενθύμιο, στη μνήμη των φρικτών ωρών που είχαν ζήσει οι δικοί του.

Ο Ελίασ από πολιτική δεν καταλάβαινε γρου. Άλλωστε ήταν ελάχιστα κοινωνικός. Από τα τριάντα τρία του χρόνια, όταν έχασε την Άννα, τη μία και μοναδική σύζυγό του, η οποία δεν του είχε χαρίσει παιδί, το μονόχνοτο φυσικό του εκδηλώθηκε πλήρως. Αυτή η βέρα, που τη φύλαγε στο κουτί εδώ και πάνω από τριάντα πέντε χρόνια, ήταν η δική του.

Όλα αυτά τα χρόνια που πέρασε στη Βιέννη ως υπάλληλος της Μέγιερ, της μεγάλης ασφαλιστικής εταιρείας, έκανε τη δουλειά του ευσυνείδητα, κάθε μέρα, περνώντας απαρατήρητος.

Έμοιαζε να έχει εκπληρώσει το πεπρωμένο του, ενός απλού και διακριτικού ανθρώπου. Πατώντας λοιπόν τα εβδομήντα, το μόνο που ήθελε πια ήταν να φύγει από την πόλη αυτή, να πάει να περάσει τη σύνταξή του ήρεμα και να περιμένει –για όσο περισσότερο καιρό γίνεται– τη στιγμή που το εξασθενημένο σώμα του θα τον πρόδιδε τελικά και θα παραδινόταν στον θάνατο.

Απάντησε στην αγγελία ενός μεσιτικού. Ένας Βιεννέζος μεσίτης στη Ράινεργκασε πρότεινε ένα απλό σπίτι, σε καλή τιμή, στην Άνω Αυστρία, συγκεκριμένα στο Μπραουνάου πάνω στον ποταμό Ιν, μια μικρή κωμόπολη στα γερμανο-αυστριακά σύνορα.

Το καλοκαίρι, βέβαια, στον τόπο αυτό ήταν αποπνικτικό και ο χειμώνας βαρύς, αλλά γύρω από την περιοχή υπήρχαν

πολύ μεγάλα δάση, που προσφέρονταν για μοναχικούς περιπάτους.

Επιπλέον, το συγκεκριμένο σπίτι είχε ψυχή. Μετρούσε, όπως του είπαν, διακόσια χρόνια ζωής: ήταν παλιά το σπίτι ενός τελώνη, με πρόσοψη στο χρώμα της ώχρας και παράθυρα με λευκά κουφώματα.

Βρισκόταν στις παρυφές της πόλης και έμοιαζε να αφηφά τον χρόνο. Κάποια παραδουλεύτρα θα πρέπει να έφαγε τα χέρια της ώρες ατελείωτες για να το κάνει εμφανίσιο. Δεν κατάφερε όμως να καλύψει τη φθορά στα λούστρα και στα ξύλα. Για ευκολία, τα έπιπλα εποχής παραχωρούνταν μαζί με το σπίτι.

Είχε συνολικά έξι δωμάτια, σύμφωνα με την αγγελία τουλάχιστον. Στον ημιώροφο ήταν η κουζίνα, με ένα μεγάλο μασίφ τραπέζι και μια παλιά στόφα. Δίπλα βρισκόταν ένα σαλονάκι, όπου ο Ελίας είχε αμέσως τοποθετήσει την καφετιά, βελούδινη μπερζέρα του και μια βιβλιοθήκη αγορασμένη στη Βιέννη. Το δεύτερο σαλόνι ήταν το επίσημο, η αίθουσα υποδοχής, μεγαλύτερο και με ξυλόγλυπτη επένδυση στους τοίχους.

Στο επάνω πάτωμα υπήρχαν δύο κάμαρες. Ο Ελίας είχε διαλέξει την πιο ευρύχωρη και η άλλη έμεινε άδεια. Ανάμεσα στα δύο δωμάτια υπήρχε ένα λουτρό, με φθαρμένα πορσελάνινα πλακάκια και ξεφτισμένες βρύσες. Ένωθε κανείς αόριστα εκεί μέσα την παρουσία μιας οικογένειας που ο Ελίας τη φανταζόταν αυστηρή αλλά αξιοπρεπή...

Απομακρυσμένο από την πόλη και με όψη κοινή, αυτό το ξεχωριστό σπίτι έκρυβε τη βαθύτερή του φύση: στην πραγ-

ματικότητα ήταν ένα σπίτι γεμάτο μνήμες και αξιομνημόνευτο. Ανάδινε επίσης μια εσωτερική ζεστασιά, η οποία φανερωνόταν μόνο σε εκείνους που έκαναν τον κόπο να το κοιτάξουν πραγματικά.

Γι' αυτό ακριβώς του άρεσε τούτο το σπίτι: κατά βάθος, του έμοιαζε...

Ο Ελίας είχε ολοκληρώσει τις τελευταίες διαδικασίες για τη μετακόμισή του. Είχε βρει επίσης πολύ εύκολα μια οικιακή βοηθό, μια αυστηρή γυναίκα, τυπική Αυστριακή, ονόματι Ρενάτε Πόλστερ.

Ήταν μια οικονόμος γύρω στα πενήντα, άχαρη και παγερή, αλλά φοβερά αποτελεσματική.

Συμφώνησαν ότι η Πόλστερ, όπως τη φώναζαν στην περιοχή, θα έπιανε δουλειά τη μεθεπομένη.

* * *

Ήταν Σεπτέμβρης μήνας και το Μπραουνάου έμοιαζε να κοιμάται του καλού καιρού.

Ένα απόγευμα σαν όλα τα άλλα, ο Ελίας αποφάσισε να τριγυρίσει στα δρομάκια του και τότε πρόσεξε ένα μικρό παλαιοπωλείο, απομονωμένο, σκοτεινό και αραχνιασμένο. Έμοιαζε έρημο. Στη βιτρίνα, τράβηξε το βλέμμα του ένα ξεχωριστό αντικείμενο, που δέσποζε πάνω σε μια παλιά ξύλινη προθήκη.

Στο ηλιοβασίλεμα της ζωής του ο Ελίας Άιν αποτραβιέται σ' ένα χωριουδάκι, κάπου ξεχασμένο στην Αυστρία. Στο καινούργιο του σπίτι, ανακαλύπτει μια κρυμμένη σκάλα που τον οδηγεί σ' ένα τεράστιο δωμάτιο γεμάτο βιβλία. Ένα συγκεκριμένο βιβλίο τραβάει την προσοχή του. Καθώς το ανοίγει και αρχίζει να γυρίζει τις σελίδες, συνειδητοποιεί ότι κάθε σελίδα διηγείται την ιστορία και ενός διαφορετικού ατόμου κι ότι οι ζωές όλων – παρελθόν, παρόν και μέλλον– περιλαμβάνονται με κάθε λεπτομέρεια. Ο Ελίας έχει βρει το Μεγάλο Βιβλίο της Ζωής, όπου ο Θεός καταγράφει τη μοίρα κάθε ανθρώπου.

Συνεπαρμένος από τη δύναμη που έχει στα χέρια του, έχει μια ευκαιρία να σώσει τους αγαπημένους του και να αλλάξει τον ρου της Ιστορίας για έναν ολόκληρο λαό.

*Μια ιστορία που μιλάει για τη φιλία και το θάρρος,
για το μίσος και τη δειλία. Ένα μυθιστόρημα
που αντικατοπτρίζει όσο τίποτε άλλο την εποχή μας.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0983-2

9 786180 109832

ΚΩΔ. ΠΗΧ/ΣΗΣ: 15446